

จดหมายฉบับนั้น

สุริย์ ภูมิภมร

จดหมายฉบับหนึ่งมาถึง เป็นจดหมายเมล์ธรรมดา บรรจุอยู่ในซองสีฟ้าและปิดผนึกสีแดง กองรวมอยู่กับจดหมายหลาย ๆ ฉบับที่มากับเมล์บ่ายวันนั้น

จดหมายฉบับที่ว่า จำหน้าซองถึง นางสาวนิยนาถ พันธุ์ นิสิตสาวคณะเศรษฐศาสตร์ เจ้าของจดหมายประจักษ์เขียนด้วยความเรียบร้อย และดูจะมีความประณีตเป็นพิเศษ

๔๒

จดหมายฉบับนั้นไม่ได้เป็นจดหมายจาก จอห์น ลินซ์ นักศึกษามหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนียเพื่อนของหล่อน ที่เคยเล่าให้ฟังถึงปัญหาการแบ่งผิว เขาประนามคนที่เหยียดหยามว่าช่างเป็นคนไร้สติ เขาเริ่มสนิทสนมกับคนนิโกรทั้งอุทิศตัวเองรักกับสาวนิโกร ซึ่งเป็นนักศึกษาสถาบันเดียวกัน

จดหมายฉบับนั้นไม่ได้เป็นจดหมายจาก ซาโตโกะ มุซุซึกิ กราวด์โฮสเตสสนามบินโตเกียว ซึ่งเคยเล่ามาว่า ในวันที่ซากุระบานและวันที่ความรักลอยตัวเข้ามาหาพร้อมกับละอองหิมะ หล่อนมีความสุขที่สุด ซาโตโกะ บอกว่านั่นเป็นความรักครั้งแรกของหล่อนและจะเป็นความรักครั้งสุดท้าย

จดหมายฉบับนั้นไม่ได้เป็นจดหมายจาก กลุ่มนักเขียนหนุ่ม ที่เชิญชวนให้ซื้อหนังสือดีเด่นประจำปี ก่อนที่เขาเคยเขียนมาว่า การสะสมหนังสือเป็นงานอดิเรกที่น่าพิศมัย และมีความสุขไม่อยู่ในอารมณ์ของผู้รัก เพราะกองหนังสือนำมาซึ่งความเป็นปราชญ์น้อย ๆ หากรู้จักค้นคว้าและชวนชวชวยหาอ่าน

ทั้งจดหมายฉบับนั้นไม่ได้เป็นจดหมายจาก นางสาวนุชนารก พันธุ์ดี น้องสาวของหล่อน ที่เคยร่อนจดหมายมาจากนครศรีธรรมราช และบอกว่า มีเด็กหนุ่มหน้ามลายูมาบ้านบ่อยนัก บ้านอยู่หลายคน บางคนขอความรัก แต่หล่อนส่ายหน้า บางคนขอเป็นเพื่อน หล่อนก็ส่ายหน้า แต่บางคนเลวไปกว่านั้น หล่อนว่าเขาหาโอกาสและเวลา เขาหอมล่อมและลวนลาม มากันเป็นกลุ่ม บางทีขี่จักรยานยนต์มา บางทีก็เดินมา หล่อนอยากได้ลูกน้อยหน้าเหล็กสักลูก เพื่อเอาไปฝากเขาในงานเดือนสิบ

๔๓

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายธรรมดา บรรยายอยู่ในซองสีฟ้า และปิดแสตมป์สีแดง ประทับตราว่า มาจากสงขลา เมืองชายทะเล

จากเวลาเช้าถึงบ่าย หลายร้อยครั้งที่จดหมายฉบับนั้นถูกหยิบขึ้นมาดู และวางบนโต๊ะสีน้ำตาลแถบดำตัวนั้น

มาแล้ว นิยนารก พันธุ์ดี มาแล้ว หล่อนมากับเพื่อนนิสิตหนุ่ม เขาเอารถจักรยานของหล่อนมาขี่ และให้หล่อนนั่งซ้อนท้ายมาร่วมเดือน ใครต่อใครที่พบเห็นต่างก็ว่า หล่อนช่างเต็มไปด้วยความสุขอันชื่นมื่นเหมือนจะบอกว่า หล่อนได้ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงในชีวิต

นิยนารก พันธุ์ดี มาจากครอบครัวฐานะดีมีสกุลรุ่มรวย ได้รับการประคับประคองและเอาอกเอาใจ เคยมีคนขอความรักโดยเฉพาะเมื่อหล่อนเป็นเฟรชชี เป็นคนมีเสน่ห์ เป็นนักร้องวงดนตรีมหาวิทยาลัย และเป็นคนที่น่ารัก ประสงค์ การดู เพื่อนของหล่อน มาจากครอบครัวชาวเขาที่ยากจน มีความคิดความอ่านเป็นทริพย์ มีปรีญาเป็นชนบัตร์ นอกจากเสื้อผ้าที่มีอยู่เพียงไม่กี่ตัวแล้ว เขาก็ยังมีกองหนังสือกองหนึ่ง ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านี้

มาแล้ว นิยารด พันธุ์ดีมาแล้ว หลอนมากับประยงค์ การุณ แล้ววันนี้หลอนบังคัง และเขาก็บังคัง หลอนว่าผู้ชายบ้าไม่สวมหัวใจคนบ้า กร้าวและเห็นแก่ตัว เขาเฉยเพราะนั่นเป็นเรื่องของหลอนจะพึงคิด เขาว่า คนอย่างนิยารดช่างอารมณ์อ่อนไหวเหมือนสายน้ำ และบางทีก็เหมือนปุ๋ยเมฆที่ไม่ได้หยุดนิ่ง ไม่มีความอดทน บางทีผู้หญิงอย่างหลอนอาจจะเป็นแม่ที่ดีของลูกไม่ได้ เพราะเขาชอบคนมีเหตุผล และชอบคนที่ไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์

นิยารด พันธุ์ดีมาแล้ว หลอนมากับประยงค์ การุณ เขาออกฤทธิ์หน้าคึกชีวิวิทยา และเปิดโอกาสให้หลอนไปค้นเรื่องจดหมายตามอัยยาศัย ไม่ถึงนาทีหลอนก็เจอจดหมายที่มีซองสีฟ้า และปิดแสตมป์สีแดง ประทับตราว่ามาจากสงขลา เมืองชายทะเล

“จดหมายจากที่สุวิทย์” หลอนยิ้ม และนึกถึง สุวิทย์ ก้านโพยม หนุ่มร่างใหญ่ บึกบึน หลอนเจอเขาที่สงขลาเมื่อ ๖ ปีมาแล้ว สุวิทย์ ก้านโพยม เป็นบุคคลคนเดียวที่เฝ้าเอาใจเก่งที่สุด ปากหวานที่สุด รวยการม เงินหนาและเปย์ไม่อั้น เขาเป็นคน ๆ เดียวที่มีความสัมพันธ์กับหลอนนานที่สุด ตลอดเวลา ๖ ปี เขาเขียนจดหมายมาทุกสัปดาห์ และถามว่า “เมื่อไหร่จะให้ความรักแก่ข้า”

๔๔

นิยารด พันธุ์ดี จึกจดหมายฉบับนี้ออกอ่าน มีข้อความสั้น ๆ ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีก็อ่านจบ แล้วหลอนก็อ่านเป็นครั้งที่ ๒ ม่านตาโรย หัวใจหลอนเต้นแรง วาบหวิว บ๊มว่าจะขาดใจ หลอนเหลือบมอง ประยงค์ การุณนิดหนึ่ง พับจดหมายฉบับนั้นแล้วเดินไปหาเขา

ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้า นิยารด พันธุ์ดี นั่งนิ่งอยู่ที่ข้างรถจักรยาน ประยงค์ การุณไปส่งหลอนที่หอพัก ทันทีที่ถึงหอบางแค หลอนเริ่มร้องไห้ คว่ำจดหมายฉบับนั้นมาอ่านอีกครั้ง “หกปีนานเกินไป พี่อมานานเกินไป นานจนน้องตัดสินใจไม่ได้ ได้รับจดหมายฉบับนี้แล้วไม่ต้องตอบ เพราะพี่จะเดินทางไปภูเก็ต แต่งงานแล้วพี่จะอยู่ที่นั่น ขอให้พี่น้องเองโชคดี” น้ำตาหยาดไหลความเศร้าคลอบคลุมความบึ้ง ประยงค์ การุณ ยังคงยืนมองอยู่ด้วยความไม่เข้าใจ หลอนบอกเขาด้วยเสียงเบา ๆ ระคนเศร้า

“เย็นนี้พี่มารับหนูไปทานอาหารค่ำนะ”

ประยงค์ การุณพยักหน้า เขานึกถึงหลอน น้ำตาบนใบหน้าพลวขาว เขานึกถึงของจดหมายนั้น คำเออะ ! มันเป็นจดหมายธรรมดา ๆ ไล่มาในซองสีฟ้า และปิดแสตมป์สีแดง เขาเหลือบเห็น และจำได้ไม่ผิด มันเป็นจดหมายที่ส่งมาจากสงขลา เมืองชายทะเล

□